

Titel oorspronkelijke uitgave:
The Famous Five. Five Go Down to the Sea
Eerste originele uitgave: 1953 / herziene editie: 2017

Tekst en illustraties: © 2017 Hodder & Stoughton Limited
Omslagillustratie: Laura Ellen Anderson

The Famous Five®, Enid Blyton® and Enid Blyton's signature® are registered trademarks of Hodder & Stoughton Limited. No trademark or copyrighted material may be reproduced without the express written permission of the trademark and copyright owner. The moral right of the author has been asserted.

Deze uitgave:
De Vijf en het geheim van de oude toren
Opnieuw vertaald door: Jolien Savalle
Vormgeving Nederlandse uitgave: Sandra Kok

© 2023 Standaard Uitgeverij nv
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
www.standaarduitgeverij.be

ISBN 978 90 02 27754 2
D/2023/0034/34
NUR 283

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd – op enige manier – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Enid Blyton®

De Vijf

en het geheim van de oude toren

Vertaling: Jolien Savalle

STANDAARD UITGEVERIJ

INHOUD

1. DE VAKANTIE BEGINT	9
2. DE BOERDERIJ IN TREMANNON	19
3. DE EERSTE AVOND	28
4. BENEDEN IN DE BAAI	37
5. YAN EN ZIJN GROOTVADER	47
6. EEN VREEMD VERHAAL.....	58
7. 'S NACHTS OP PAD.....	68
8. HIER KOMEN DE BARNIES!	78
9. HET LICHT IN DE TOREN.....	88
10. VOORBEREIDINGEN VOOR DE SHOW	98
11. DE BARNIES EN CLOPPER.....	109
12. EEN TOCHTJE NAAR DE TOREN	118
13. IN DE TOREN VAN DE STRANDROVERS.....	128
14. DE GEHEIME DOORGANG	138
15. OPGESLOTEN IN DE GROT	148
16. HET STRANDROVERSPAD	158
17. LANG NA MIDDERNACHT!	168
18. DICK HEEFT EEN IDEE	178
19. CLOPPER IN DE HOOFDROL.....	186

HOOFDSTUK 1

De vakantie begint

‘Ah nee! Ik heb een lekke band!’ riep Dick. ‘Hij loopt leeg. Wat een slechte timing!’

Julian wierp een blik op Dicks achterband. Daarna keek hij op zijn horloge.

‘Je hebt net genoeg tijd om hem op te pompen en er het beste van te hopen,’ zei hij. ‘Over zeven minuten vertrekt de trein.’

Dick sprong van zijn fiets en pakte zijn pomp. De anderen stapten ook af en bleven staan om te kijken of de band het zou houden of niet.

Ze waren op weg naar het station van Kirrin om daar met fietsen en al de trein te pakken. Hun bagage was eerder al bij het station gedropt en ze wisten zeker dat ze genoeg tijd hadden uitgetrokken om naar het station te komen, hun fietsen te laten labelen en in de bagagewagon te laten zetten, en daarna rustig een plekje in de trein te vinden.

‘We mogen die trein niet missen!’ riep George met een van haar welbekende boze blikken. Ze had er een hekel aan als er iets misging.

‘Mag best. Let maar eens op!’ zei Julian, grijnzend om

Georges felle blik. ‘Wat zeg jij ervan, Timmy?’

Timmy blafte schel, alsof hij wilde zeggen dat hij het met hem eens was. Hij likte Georges hand en zij aaide hem. Haar felle blik verdween toen ze Dicks band omhoog zag komen. Ze zouden het gewoon halen!

Dick kneep in zijn band, slaakte een zucht van verlichting en klikte de pomp weer op zijn plek.

‘Fjoe! Dat was hard werken,’ zei hij, terwijl hij op zijn fiets sprong. ‘Hopelijk houdt hij het tot we bij het station zijn. Ik was al bang dat jullie zonder mij zouden moeten vertrekken.’

‘Echt niet,’ zei Anne. ‘Dan hadden we de volgende trein gepakt. Kom op, Timmy!’

De vijf raceten door naar het station. Ze fietsten het stationsplein op, net toen ze het sein hoorden dat aangaf dat de trein eraankwam.

De conducteur kwam naar hen toe lopen, met zijn ronde, vriendelijke gezicht.

‘Ik heb jullie bagage ingeladen,’ zei hij. ‘Het was niet veel, moet ik zeggen, slechts één kleine koffer!’

‘Haha, we hebben op vakantie niet veel nodig,’ zei Julian. ‘Kunt u onze fietsen voor ons labelen? Ik zie dat de trein er al aankomt.’

De conducteur hing labels aan de vier fietsen. Veel haast maakte hij niet. Hij zou de trein toch pas weer laten vertrekken als hij zijn werk had gedaan, dat was duidelijk.

Daar kwam de trein net de bocht om.

‘Jullie gaan naar Cornwall, zie ik?’ vroeg de conducteur. ‘En naar Tremannon. Wees voorzichtig als je daar gaat zwemmen. Het is een woeste kust met een hongerige zee.’

‘O, kent u het daar?’ vroeg Anne verbaasd. ‘Is het een leuke plek?’

‘Leuk? Nou, dat weet ik niet,’ zei de man met luide stem omdat de trein het station in kwam denderen. ‘Vroeger ging ik er in de vissersboot van mijn oom op uit. Het is er wild en eenzaam. Ik kan me niet voorstellen dat iemand er vakantie zou willen vieren: geen pier, geen ijstentjes, geen festiviteiten, geen bioscoop, geen ...’

‘Ja, oké,’ zei Julian. ‘Dat hebben we ook allemaal helemaal niet nodig, dank u. We willen zwemmen, een bootje huren, vissen en fietsen. Dat noemen wij vakantie!’

‘Woef!’ zei Timmy kwispelend.

‘Ja, en jij ook,’ zei George, terwijl ze hem over zijn grote kop aaide. ‘Kom op, we kunnen maar beter instappen.’

‘Ik zorg dat jullie fietsen aan boord komen,’ zei de conducteur. ‘Fijne vakantie, en als je mijn oom tegenkomt, doe hem de groeten van mij. Ik heet John Polpenny, net als hij.’

‘Begint mijn naam met “Tre-”, “Pol-” of “Pen-”, dikke kans dat ik uit Cornwall ben,’ herinnerde Julian zich uit een geschiedenisles. ‘Bedankt, John. Wie weet zoeken we je oom wel op!’

Ze namen plaats in een van de coupés. Timmy zette zijn

poten op het tafeltje tussen hen in en stak zijn snuit uit het raam. Hij was vast van plan de hele weg zo te blijven staan! Hij was gek op het gevoel van de wind door zijn vacht.

‘Timmy, kom daar eens af,’ zei George.

Timmy negeerde haar. Hij was blij. Het was weer vakantie en al zijn favoriete mensen waren bij hem. De vijf gingen samen ergens naartoe. Misschien waren daar wel konijnen om op te jagen. Timmy had weliswaar nog nooit een konijn gevangen, maar hij bleef hoop houden!

‘Daar gaan we weer, jongens!’ zei Julian, die het zich gemakkelijk maakte. ‘Ik ben gek op het begin van een vakantie: inpakken, kaarten bekijken, plannen hoe we er moeten komen en dan eindelijk op pad!’

‘En nog wel op zo’n mooie dag als deze!’ zei Anne. ‘George, hoe kwam je moeder bij die boerderij in Tremannon?’

‘Eigenlijk was het mijn vader,’ zei George. ‘Hij heeft veel vrienden die graag naar verlaten plekken gaan om in alle rust allerlei wetenschappelijke ideeën uit te werken. Een van hen had deze boerderij gekozen, omdat hij gehoord had dat het een van de rustigste plekken van het land was. Mijn vader zei dat die vriend er vel over heen naartoe ging en zo mollig als een kerstkalkoen terugkwam, hahaha. Dus je snapt dat mam dat precies de plek voor ons vond!’

‘Gelijk heeft ze!’ zei Dick. ‘Ik voel me ook een beetje *vel-over-benerig* na drie maanden hard werken op school. Ik kan

wel wat vetmesterij gebruiken!’

Ze moesten allemaal lachen.

‘Je mag je dan misschien zo *voelen*, maar je ziet er niet zo uit,’ plaagde Julian. ‘Een beetje beweging zal ons goeddoen. Lekker veel lopen en fietsen en zwemmen en klimmen en ...’

‘Eten,’ onderbrak George hem met een grijns. ‘Timmy, je zult wel lief moeten zijn tegen de honden op de boerderij, anders krijg je het nog zwaar.’

‘Precies, en je moet niet vergeten dat als je buiten gaat spelen, je de andere honden eerst om toestemming moet vragen voordat je hun konijnen achterna mag,’ zei Dick met een ernstig gezicht.

Timmy sloeg met zijn staart tegen Dicks knieën en liet zijn tong naar buiten hangen. Het zag eruit alsof hij lachte.

‘Ja, ja, lach maar,’ zei Dick. ‘Ik ben blij dat je er bent, Timmy, het zou verschrikkelijk zijn zonder jou.’

‘Hij gaat toch *altijd* met ons mee op vakantie?’ zei George. ‘En op elk avontuur dat we ooit hebben beleefd.’

‘Goeie ouwe Timmy,’ zei Julian. ‘Nou, deze keer beleven we misschien weer een avontuur met z’n allen. Je weet maar nooit.’

‘Ik ga deze keer geen avonturen beleven,’ zei Anne resoluut. ‘Ik wil gewoon vakantie, meer niet. Laten we het gewoon gezellig hebben en niet op zoek gaan naar iets vreemds of mysterieus.’

‘Oké,’ zei Julian. ‘*Geen* avonturen dit keer. Nul. En mocht

er toch een opduiken, poeieren we het af en lopen we weg. Deal?’

‘Deal,’ zei Anne.

‘Eh, oké,’ zei George aarzelend.

‘Prima,’ zei Dick.

Julian keek hen verbaasd aan. ‘Nou, nou, wat een stel helden op sokken. Dan zal ik me maar bij jullie aansluiten, als jullie het er allemaal over eens zijn. Dus eh ... ook al bevinden we ons midden in wat-het-ook-mag-zijn, dan nog zeggen we: “Nee, dank je,” en lopen we weg. Dat is dan afgesproken.’

‘Eh,’ begon George, ‘ik weet niet zeker of ...’

Maar niemand kreeg te horen wat ze niet zeker wist, want Timmy koos dat moment uit om van het tafeltje af te vallen. Hij jankte toen hij met een klap de vloer raakte, om daarna onmiddellijk zijn positie bij het raam weer in te nemen, zijn kop rechtop in de wind.

‘We moeten hem naar binnen halen en de ramen dichtdoen,’ zei George. ‘Straks krijgt hij nog iets in zijn oog.’

‘Nee, ik ga hier niet met alle ramen dicht langzaam zitten koken van de hitte in deze bloedhete wagon, zelfs niet omwille van Timmy’s ogen,’ zei Julian resoluut. ‘Als je hem niet kunt laten gehoorzamen en naar binnen kunt laten komen, laat hem dan maar iets in zijn oog krijgen.’

Het probleem loste zichzelf echter op, want op dat moment liet de trein een schrill getoeter horen en hij

denderde de totale duisternis in. Timmy viel verbijsterd terug de wagon in en probeerde doodsbang op Georges schoot te klimmen.

‘Kom op, Timmy,’ zei George. ‘Het is maar een tunnel! Julian, haal hem eens van me af. Het is te warm en Timmy is te zwaar om op schoot te zitten. Stop daarmee, Timmy! Het is maar een tunnel, zeg ik toch!’

De reis leek een eeuwigheid te duren. Het was bloedheet in de trein en ze moesten twee keer overstappen. Timmy hijgde als een gek, met zijn tong uit zijn mond. Op elk overstapstation smeekte George de conducteurs om water.

Ze hadden hun lunch bij zich, maar op de een of andere manier hadden ze geen honger. Ze werden steeds smoezeliger en kregen steeds meer dorst, want de limonade die ze hadden meegebracht was al vrij snel op.

Julian wapperde zichzelf koelte toe met een tijdschrift. ‘Pff, ik zou een moord doen om nu te kunnen zwemmen. Timmy, hijg niet zo over me heen. Door jou krijg ik het nog warmer.’

‘Hoe laat komen we aan?’ vroeg Anne.

‘Nou, we moeten er bij Polwilly uit,’ zei Julian. ‘Dat is het station het dichtst bij Tremannon. Vanaf daar gaan we fietsen. Met een beetje geluk zijn we er dan tegen het eind van de middag.’

‘We hebben veel te weinig drinken meegenomen,’ zei Dick. ‘Ik heb het gevoel dat ik wekenlang in de zinderende

hitte door een woestijn heb gedwaald.’

Ze waren allemaal blij toen ze eindelijk bij het station van Polwilly aankwamen. Of nou ja, station ... Het was niets meer dan een kleine houten stellage die naast de spoorlijn was gebouwd. De vijf hadden niet eens in de gaten dat ze er al waren: het kleine houten perron en het nog kleinere bordje met ‘*Polwilly*’ erop hadden ze compleet over het hoofd gezien.

Het geluid van ongeduldige voetstappen klonk over het kleine perron en het bezwete gezicht van de conducteur verscheen voor het raam.

‘Waar wachten jullie nog op? Jullie moeten er hier toch uit? Of blijven jullie liever de hele dag in de trein zitten?’

‘Huh? Is dit Polwilly?’ vroeg Julian, en hij sprong op. ‘O, sorry! We hadden niet door dat we al bij het station waren. Geef ons een seconde!’

De trein vertrok bijna nog voordat de deuren achter hen dichtgingen.

Daar stonden ze dan, op het grappige, kleine perronnetje, helemaal alleen met hun fietsen. Het perron zag er eenzaam en verloren uit, te midden van de glooiende velden en heuvels. Er was in de verste verte geen huis te bekennen.

Maar niet ver naar het westen zagen Georges scherpe ogen iets fantastisch. Ze trok aan Julians arm.

‘Kijk, de zee! Daar, tussen de heuvels, in het dal. Zie je? Ik weet zeker dat het de zee is. Wat een hemelse kleur.’

‘De zee hier aan deze kust is altijd zo mooi blauw,’ zei Dick. ‘Ah, ik voel me meteen beter! Kom op, laten we op onze fietsen springen en de weg naar de boerderij in Tremannon zien te vinden. Als ik niet snel iets drink, hangt mijn tong straks, net als die van Timmy, uit mijn mond.’

Dick voelde aan zijn achterband. Er was wat lucht uitgelopen, maar het viel mee. Even oppompen en de band zou weer een tijdje meegaan.

‘Hoe ver is het naar de boerderij?’ vroeg hij.

Julian pakte zijn aantekeningen erbij.

‘Oké, dus: stap uit bij het station van Polwilly. Fiets dan ongeveer zesende halve kilometer over de smalle paden naar Tremannon. Als je het dorp binnenrijdt, is het nog ongeveer anderhalve kilometer tot de boerderij, staat hier. Valt mee. Misschien kunnen we in het dorp even wat limonade of een ijsje halen.’

‘Woef, woef,’ zei Timmy, die het woord ‘ijsje’ maar al te goed kende.

‘Arme Timmy,’ zei Anne. ‘Hij zal het zo warm krijgen van het rennen naast onze fietsen. We moeten niet te snel gaan.’

‘Geen haar op mijn hoofd dat eraan denkt om nu te gaan scheuren,’ zei Dick. ‘Ik ga zo langzaam als jij wil, Anne!’

Ze fietsten een grappig weggetje op, diep tussen hoge heggen gelegen. Omwille van Timmy gingen ze heel langzaam. Die ploegde dapper voort. Hij zou nooit opgeven, zolang hij bij zijn vier vrienden was!

DE VIJF

Het was inmiddels ongeveer vijf uur en een prachtige avond. Ze kwamen onderweg helemaal niemand tegen, niet eens een trekker of een boerenkar. Zelfs voor de vogels was het te warm om te zingen. Er stond geen wind en overal leek er een vreemde stilte en een soort eenzaamheid te hangen.

Julian keek met een grijns naar de andere drie om. ‘Het avontuur hangt in de lucht! Ik voel het. We zijn er helemaal klaar voor. Maar nee, wij keren het de rug toe en zeggen: “Weg met jou!” Dat hebben we afgesproken!’